

Seldon siger i »Titles of Honour«: »Af de kvindelige Titler blev nogle umiddelbart oprettede for Kvinder, nogle er dem meddelte af deres Ægtefæller, andre er overførte paa dem fra deres Forfædre, og enkelte er dem givne som Følge af deres Husbonds eller Forældres Værdighed.« Af direkte Oprettelse er der f. Eks. tildelt Margaret, Grevinde af Norfolk, Hertuginde Titel af Richard II. I hendes Udnævnelse staar: »Recompensatio meritorum.« Mange Titler er givne for uhæderlige Aarsagers Skyld, altfor faa for virkelig Fortjeneste. Her er Baronesse Burdett Coutts det eneste moderne Eksempel, vi véd.

Adelskvinder modtog Hylding. Isabella og Idonea de Veteripont blev ved at insistere paa, at Beboerne af Appleby gav dem Lehnsløfte og Hylding. Ifølge Henrik III's Statuter er Loven saaledes, at den ældste Søster yder Hylding til Overherren eller Kongen i sit og sine Søstres Navn, men at Søstrene ikke yder Hylding til hende, som vilde gøre hende til Herskerinde over de andre Søstre.

Adelskvinder kunde holde Domstol. En Petition indgives om, at ingen Vasal skulde kunne tvinges til at give Møde i Lehnsherrens eller hans Frues Ret eller Raad for at svare for sin Selvejendom.

Grevinde Lucy holdt sin Ret i Spalding, medens hendes Ægtefælle var forvist. Hun betaler 100 Mark til Kongen for Privilegiet at holde Ret mellem sin Forpagtere.

Anne Cliffords Dagbøger 1650 viser: »Medens jeg denne Gang opholdt mig i Westmoreland, sørgede jeg for Ombygning og Istandsættelse af Skipton's og Barden's Taarne og holdt mine Domstole paa mine forskellige Herresæder i Craven.«

1653. »I Begyndelsen af dette Aar sørgede jeg for at faa forskellige Domstole holdt i adskillige Herresæder i dette Land.«

1659. »Og i April lod jeg mit gamle forfaldne Slot Brough istandsætte, ogsaa Taarnet, som man kalder »det romerske Taarn« samt et Raadhus bygge, for at holde min Rettergang.«

I »Palgraves Parliamentary Writs« findes lange Lister over Kvinder, som besidder Slotte, Byer og militære Lehn under Edward II.

Margaret, Enke efter Lord Edmond Mortimer, faar Paalæg om: »at sende 100 Mand til Krigene i Skotland fra hendes Godser Key og Warthenon.«

Til Abbeder og Abbedisser udgik Bud om at sende Hjælp mod Skotterne ligesom til adelige Lorder og Lady'er.

Maria de Graham tilbyder Salær for to Riddere samt 4 Tjenere med 4 pantsrede Heste for alt hendes Jordegods i England, og mange adelige Damer tilbyder lignende Tjeneste.

Ela af Salisbury's Historie illustrerer de tidligere Normanners Anskuelser om kvinde-

lige Arvinger. Hun fødtes 1188. Hendes Fader, Jarlen af Salisbury, døde 1196 efterladende hende som eneste Arving. Hun arvede baade Titel og Jordegods forud for sine Brødre. Hendes Moder førte hende hemmeligt til Normandiet for at redde hende fra mulige Farer under hendes Mindreaarighed. En engelsk Ridder, William Talbot, paatog sig paa romantisk Vis at opdage hendes Opholdssted og bragte hende efter to Aars Forløb hjem til England. Kong Richard forlovede hende som sin kongelige Myndling med sin Halvbroder, William Longespée, Søn af Fair Rosamund, som gennem hende blev Jarl af Salisbury. Ved Kong Johns Kroning i Westminster er William, Jarl af Salisbury, optegnet som nærværende i Adelsens store Forsamling. Han døde 1226 efterladende fire Sønner og fire Døtre. Skøndt Ela var belejret af Friere, foretrak hun en bestandig Enkestand fremfor at vælge en ny Jarl af Salisbury. Da hendes Søn blev myndig, fordrerede han at blive iklædt sit Jarledømme, men Kongen afslog det efter Dommernes Raad og Lovens Ord: »Jarledømmet og Regeringen af Sarums Slot var forlenet til Ela og ikke til hendes afdøde Mand.«

Embedet som Sheriff af Wiltshire bestred hun i egen Person lige til Henrik II, da hun, formodentlig for at lette sin Søn Indtrædelsen i Jarledømmet, trak sig tilbage som Abbedisse for Abbediet Lacock, grundet af hende. Selv ikke da erholdt Sønnen Titelen, og hun overlevede baade Søn og Sønnesøn. Denne Biografiske Note tilføjer: »Skøndt Loven for kvindelig Afstamning anvendes paa Baronier, har den længe ophørt at anvendes paa Jarledømmer, skjøndt den benyttedes dertil i de første fire Aarhundreder efter den normanniske Erobring.«

Isabella og Idonea de Veteripont, som senere ægtede Roger de Clifford og Roger de Leybourn, havde i Forening Embedet som »High Sheriff of Westmoreland« og overholdt strengt, at Bergerne bragte deres Sager til dem personligt. Senere indehavdes dette Embede — ogsaa i egen Person — af Anne Clifford, Grevinde af Dorset, Pembroke og Montgomery og Baronesse af Westmoreland. Paa Grund af dette sit Embede sad hun paa Dommernes Bænk i Applebys Assise-Ret. Vi ser i Anne Cliffords Dagbog følgende Optegnelser: »Da Kongen kom tilbage fra Skotland og laa i York, var der en Strid mellem min Fader og Lord Burleigh, som dengang var Præsident, om hvem der skulde bære Sværdet, men det blev hængt ved min Faders Side, fordi det var hans Embede gennem Arv, og saaledes er det i lige Linie gaaet ned til mig.«

Marskalk-Embedet indehavdes af Maud, Grevinde af Norfolk, som modtog det som Part af Familie Ejendommene, Slottene Strigail og Cuniberg. Hun fik Marskalk Insignierne af Kongen selv. Baade hendes Søn og

senere hendes Svigerdatter arvede Stillingen. *Sidstnævnte indgav en Petition om at maatte sende to Suppleanter til Kongens Parlament.*

I Kong Edward II's Tid indgav Eleanor, Hustru til Thomas Multon af Egremond, en Petition til Kongen og Parlamentet, hvori der føres Klage mod Biskoppen, da han har indblandet sig i hendes Udnævnelse af en gejstlig Embedsmand. Hun havde Kaldsret over en Kirke i Irland.

I Optegnelserne af Berkeley'ernes Liv, fra Berkeley Manuskripterne, udgivet af Gloucesters Archæologiske Selskab i 1883, findes følgende Beretning om Lady Joane, Datter af Jarl Ferrars and Derby og Hustru til Lord Thomas af Berkeley. Det fremgaar, at denne Dame i Edward den Førstes XXVde Aar — samt ligeledes senere — opsatte skriftlige Kontrakter med Richard de Wike og andre, som om hun var »feme sole«; som Segl brugte hun et Billede af sig selv med sin Husbonds Vaaben i højre Haand og sin Faders Familie-Vaaben i venstre. Rundt om Seglet stod: »Sigillum Johannæ de Berklai.«

Abbedisserne i visse Klostre arvede Retten til at bestemme Embedsbesættelsen i nogle Kirker, thi »adskillige Kirker tilhørte Priorinder og Nonneklostre, for hvilke Kvinder havde Ledelsen.« I en Sag angaaende en Gave til en Kirke, viste det sig, at mange Kvinder inden Reformationen havde Bestemmelsesret over Kirker, og at en Erkebiskop ikke lovligt kunde tilegne sig Overledelsen af et Kloster. Dog havde Paven denne Ret.

Abbedisser — især de fra Shaftesbury, Barking, Wilton og St. Mary of Winchester — blev indkaldte til de Anglo-Normanniske Parlamenter, ligesom de havde været indkaldte til de Anglo-Saxiske Witenagemots.

Andre Kvinder, gifte med Pairs, eller Enker efter Pairs, blev indkaldte ifølge deres Arvegods (efter et andet System end det nuværende) eller ved Repræsentanter. I et Undtagelsestilfælde blev det en saadan Dame tilfaldt »at vælge og nævne sin lovlige Repræsentant, der skulde møde *ad colloquium et tractatum coram rege* paa hendes Vegne.«

Iblandt en Række Parlamentsbeslutninger angaaende Valg, der er opbevaret fra den Elisabethske Periode, findes en fra Dame Dorothy Packington, Ejeren af Aylesbury Kjøbstad. I en Tid da Militærtjeneste kunde være bleven forlangt af hende, vilde hun have sendt »en Substitut« til at forsvare sin Souverain, og da man forlangte en Tillægs-Skat af hende sendte hun »en Substitut« til Parlamentet for at forsvare sine Interesser der, og betalte baade for sin militære og sin civile Repræsentant. »Til alle kristne Folk, hvem nærværende Skrivelse maatte komme for Øje, sender jeg Hilsen jeg, Dame Dorothy Packington, Enke og efterladte Hustru af Sir John Packington, Ridder, Lord og Ejer af